

har gjort de forberedende Arbejder til Lovforslaget. Jeg er ligeledes med begge de foregaaende ærede Talere enig om, at der er en virkelig dybt følt Trang til en samlet, helstøbt og lovbunden Ordning af vore Fiskerier, og jeg har det Saab, at det vil lykkes den ærede Minister at faae dette Lovforslag ført igennem og gjort til Lov endnu i denne Samling, samtidig med at jeg nærer Saab om, at den høitærede Minister ikke vil være aldeles utilbøielig til en eller anden Endring i en enkelt Bestemmelse, der rigtignok — det maa jeg tilstaa — turde være af en temmelig indgribende Betydning. Jeg sigter herved til Udkastets § 39. Jeg skal imidlertid for Dødelikket lade denne Paragraf ligge og fremsætte nogle mere almindelige Bemærkninger, som jeg dog kan gjøre temmelig korte, idet de to foregaaende ærede Talere allerede udførligt og grundigt have udtalt sig om de fleste Spørgsmaal. Den allerførste Paragraf i Lovforslaget, der giver alle danske Underaatter Ret til Fiskeri paa dansk Søteritorium, finder jeg baade retfærdig og fristindt samtidig med, at den er konservativ, idet den bevarer Enhvers hidtidige Ret til dette Erhverv, og jeg betragter denne Bestemmelse som den væsentligste blandt Lovens almindelige Bestemmelser. I det andet Kapitel er igjen den første Paragraf den, hvorpaa der maa lægges den største Vægt, og jeg kan saa ganske slutte mig til de foregaaende ærede Talere, idet jeg glæder mig over de Forsøg, der ere gjorte paa at affstaae alt ødelæggende Fiskeri, saavidt det kan ske uden fuldstændig Ruin for vedkommende Fiskere. Ved tredje Kapitel, der angaar Fiskeriet i Limfjorden, kunde jeg være tilbøielig til at dwæle lidt længere for enkelte Punkters Vedkommende, samtidig med at jeg saa vidt muligt skal søge at undgaa alle de Paragrafer, hvorom de foregaaende Talere have yttret sig, og med Hensyn til hvilke jeg er ganske enig med dem, navnlig for saa vidt angaar Mastestørrelsen og en hel Del andre Bestemmelser vedrørende Bundgarn, Bundgarnstaber osv. Jeg skal da strax gaa til § 26, hvorefter Puls- og Bøtvaad kun maa bruges saaledes, at Baaden drages til Vaaddet, men ikke omvendt. Jeg veed meget vel, at denne Bestemmelse vil være til ikke liden Gene for mange Fiskere og til betydeligt Pengetab, i alt Fald dødelikligt, for Mange, der have indrettet deres Bedrift og Garn til at bruges ved den hidtidig looslige Fiskemaade, nemlig med Snorvaad og Antervaad. Jeg er imidlertid en saa stor Ven af fredende Bestemmelser, at jeg heller ikke her vil opfordre den høitærede Minister til at foretage nogen Lempelse. Med Hensyn til § 27, der gjenindsfører de laasede Bænde, kan jeg i fuldt Maal være enig med det ærede Medlem, der sidder ved Siden af mig (Bonne). Jeg tror, at dette er en Foranstaltning, der er saa vigtig for Vedligeholdelsen af Fiskebestanden i Limfjorden, at den ligesom er en uundgaaelig Nødvendighed, naar man i det Hele vil gjøre Noget for at

vedligeholde Fiskebestanden, og jeg tror, at det bedste Bevis for denne Foranstaltnings Nødvendighed er, at selve Fiskerne, der tidligere anvendte alle deres Kræfter paa at faae de laasede Bænde ophævede, nu i Reglen indrømme, at laasede Bænde ere gavnlige, ja, enkelte af dem gaa endog saa vidt, at de anerkjende Nødvendigheden af dem. Jeg kan derfor ikke Andet end i Lighed med de foregaaende ærede Talere udtale en varm Paakjønelse til den ærede Minister, fordi de laasede Bænde her foreslaas gjenindsførte. Jeg kommer derefter til §§ 37 og 38, der omhandle „Kontrolten“. Min ærede Kollega ved Siden af (Bonne) mente, at Kontrolmandskabet var for saatalligt, og jeg kan i en vis Henseende slutte mig til ham. Jeg tror ogsaa, at det kunde være nyttigt, at Kontrolten blev udvidet noget, navnlig for Limfjordens Vedkommende. Jeg tror — hvad ogsaa han gjorde gjældende — at, naar man forøger Kontrolarbejdet meget betydeligt ved at indføre laasede Bænde, saa er det ogsaa rimeligt og naturligt, at man giver Kontrolten mindst den samme Styrke, som den havde tidligere, da der eksisterede laasede Bænde, og jeg maa derfor hentebe saavel den ærede Ministers som det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt at forøge Kontrolens Styrke for Limfjordens Vedkommende. Derimod kan jeg ikke gaa saa vidt som min ærede Kollega og anbefale Kommissionens Forslag til Oprættelsen af en Kontrol for Dernes Vedkommende, særlig ikke, naar Lovforslaget er affattet saaledes, at Fiskeriet i de øvrige Fjorde indskrænkes til ganske smaa, jeg tør næsten sige uskabelige Nedstaber, og naar det er forbudt at bruge Vaad, saa at det bliver meget let fra Land af at kontrollere, at saadanne Nedstaber ikke haves.

Jeg skal tillad mig at overspringe 4de Kapitel, hvori netop den Bestemmelse findes, som jeg strax sigtede til, og hvormed jeg helst vilde slutte. Jeg skal da gaa over til det 2det Afsnit, der omhandler Ferstboandsfiskeri. Det turde maaste her være mig tilladt at spørge den ærede Minister om, hvorledes den første Linie i § 43, hvor der staar: „I Søer, Aaer, Bække og andre lignende ferste Bænde osv.“, skal forstås. Jeg veed ikke, om Betegnelsen „lignende ferste Bænde“ skal gaa paa alle de tre Ting: Søer, Aaer og Bække? Der findes jo, som bekendt, adskillige Søer, som ikke have ferst Vand, men derimod Brakvand, og det bliver da et Spørgsmaal, om de skulle finde deres Plads under denne Paragraf eller under 4de Kapitel, der handler om „Fiskeri i de øvrige Fjorde“, hvor der da atter vilde fremkomme en Inkonsekvens, idet det er „Søer“ og ikke „Fjorde“, hvormed det er Tale. Det er ikke undgaet min Opmærksomhed, at der i 4de Kapitel, § 42, findes en Bestemmelse, som siger: „I Lovstilsfælde afgjøres det af Indenrigsministeren, hvorvidt et Vand henhører til dem, paa hvilke Reglerne i nærværende Kapitel skulle finde Anvendelse“, men der-